

Velikonoční dopis 2020

Farního sboru ČCE v Hranicích

Milé sestry, bratři a přátelé našeho sboru,

píši před Velikonocemi, ale moc mi to tak v mnoha ohledech nepřipadá. Dost věcí se totiž děje úplně jinak, než jsme si plánovali. Ani se mi chvílemi nechce uvěřit, jak se změnila životní situace nás všech v posledních týdnech. Přiznám se, že sama jsem si vážnost celé situace s epidemií v našich podmínkách nepřipouštěla, až když přestaly děti chodit do školy. Krátce na to přišlo totiž doporučení z církevního ústředí, abychom zrušili bohoslužby raději i na menších sborech s ohledem na starší generaci. A pak jsem jen četla a četla zprávy a začala šít v kanceláři s naší Nikolkou roušky. Najednou jsem nevěděla, co v takové situaci dělat lepšího.

Na ulicích se zastavil život, všechno utichlo. Obchod v mnoha odvětvích se zastavil. Strach z pandemie a negativní zprávy z okolních zemí nás ochromil. Jakoby v první fázi počty nakažených zároveň znamenaly i počty zemřelých. Moc se na začátku nemluvilo o uzdravených, protože jich zatím moc nebylo.

A vše je najednou bez kontaktu, bez úsměvu, bez obětí, bez podané ruky, bez sdílení se. Je zajímavé, že něco pro nás tak běžné, může být nakažlivé a životu nebezpečné. Tam, kde se lidé dříve setkali se teď nepotkají a na ulici se obejdou obloukem.

Vždy, když se ráno probudím, tak si v první chvíli pomyslím, že je přece úplně normální krásný den, ale vzápětí mě mysl upomene, že to tak teď není. Den sice krásný je, slunce svítí dál jakoby nic, příroda se probouzí k jaru jako každý rok, ale my jsme jaksí bezmocní.

Ještě nedávno mnoho lidí nemělo na nic čas. Spousta lidí nepotřebovala setkání formou nedělní bohoslužby a teď bohoslužby prostě nejsou. Do odvolání všechno zrušeno. A navíc nikdo nedokáže říct, kdy to všechno skončí a kdy začne být život opět pro nás bezpečný a kontaktní.

Všechno ale neuhasl a nepřestalo - spousta věcí se děje jen jaksí jinak než jsme zvyklí. Více se komunikuje elektronicky, více se telefonuje. Bohoslužby sice nejsou v kostele, ale dají se sledovat v televizi nebo přes internet. Je to nouzová situace, která nutí mnohé dělat věci úplně jiným způsobem.

Co můžeme dělat? Izolovat se a tím chránit sebe i ostatní. Zní to neuvěřitelně, ale tak to skutečně je. Jsme tedy uzavřeni ve svých rodinách. Pro mnohé je to možná už i nezvyk. A ten, kdo je sám, tak je pro něj ta samota ještě větší a tíživější. Přesto všechno můžeme nějak i pomáhat a mnozí to nezištně a obětavě dělají, a to nejen uvnitř své rodiny. Můžeme se navzájem na dálku povzbuzovat. A díky Pánu Bohu můžeme mít naději, že svět se jednou uzdraví a bude přeci jen zachráněn.

I v dějinách lidé procházeli těžkými globálními tragédiemi, ale i osobními. Proto se dnes mnoho lidí dívá více i do minulosti, možná aby našli, čím všim si lidé dříve procházeli, aby se snad zase poučně a nadějně mohli podívat před sebe.

Blíží se Velikonoce, takový celosvětový půst od všeho a od všech, to si snad nikdo ani nepředstavoval, a přesto nám to může mnohé napovědět. Nejde o konec světa, jen se svět malinko zastavil, abychom si uvědomili to podstatné, že lidský život je vzácný dar, který je potřeba ochraňovat ve všech podobách. Že pohazení, dotek, podaná ruka, úsměv a blízkost druhého člověka je víc než cokoli jiného. Ano, medicína má své limity a lidský život má své hranice. Ale strach ze smrti, která zaplavuje státy a kosí všude kolem nás, nesmí paralyzovat natolik, abychom přestali věřit. Věřit, že Bůh je vítězem nad smrtí. Paradoxně blížící se Velikonoce jsou o smrti, ale jsou i o vzkříšení Krista. Mějme i nyní, v tomto nakaženém světě naději ve vzkříšení a naději v návrat k životu.

Letošní Velikonoce si musíme prožít izolovaně a zřejmě každý sám v sobě – prožijte je tedy v klidu, v lásce, naději i víře s těmi nejbližšími, které máte kolem sebe!

S milým pozdravem

Vaše farářka, Paulína Lukášová

Vzkříšení

Slovo **vzkříšení** by se snad dalo opsat slovem obnovení, ale myslím, že obzvláště v dnešní době slovu vzkříšení rozumíme. Jednak slovní základ také souvisí s kříslením, což je něco jako návrat k životu. Návrat ze smrti k životu. Návrat z neživého k živému. Velikonoce tuto symboliku návratu, nového života připomínají.

Jako křesťané věříme, že vzkříšení se bude jednou týkat i nás. Že zkrátka až umřeme Pán Bůh si nás povolá k sobě a budeme u něj jako nové stvoření. Říkáme, že to je takový přesah víry, který smrt jen tak neutne. Je to opravdu zcela záležitost víry. Zkušenost vzkříšení nelze ani předat či prožít a pak o tom vyprávět. A není to ani návrat ze smrti tady na zem. Naše víra ve vzkříšení se opírá o dávné svědectví těch, kteří se setkali se vzkříšeným Kristem, který byl vzkříšen jako první.

Pojem vzkříšení slyšíme už v Novém zákoně ale o něco dříve. Se samotným Ježíšem o tom vedli někteří dokonce debaty. Jeden takový rozhovor kněžské židovské elity tzv. saduceů, kteří sice věří v Boha, ale ne ve vzkříšení z mrtvých, máme v Bibli. V tomto rozhovoru chtějí saduceové nachytat samotného Ježíše, aby ukázali, že vzkříšení není možné. Vymyslí si modelový příklad, kdy má žena za svůj život více manželů, kteří postupně umřou a teď chtějí po Ježíši vědět, který z těch manželů bude po vzkříšení jejím manželem, když jich za život měla sedm. Tady je ten příběh:

V ten den přišli za ním saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a předložili mu dotaz: "Mistře, Mojžíš řekl: 'Zemře-li někdo bez dětí, ať se s jeho manželkou podle řádu švagrovství ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' U nás bylo sedm bratrů. První po svatbě zemřel, a protože neměl potomka, zanechal svou ženu svému bratru. Stejně i druhý, třetí a nakonec všech sedm. Naposledy ze všech zemřela ta žena. Až bude vzkříšení, komu z těch sedmi bude patřit? Vždyť ji měli všichni!" Ježíš jim odpověděl: "Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. A pokud jde o vzkříšení mrtvých, nečetli jste, co vám Bůh pravil: 'Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?' On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých." Matoušovo evangelium 22,23-33

Ježíšova odpověď zní – „**mýlíte se**“, něco jako ve smyslu – „vůbec tomu nerozumíte“, a hned je k tomu ještě pokárá, že **neznají Písmo ani moc Boží**. Tedy, že podceňují Boží možnosti. Ježíš tím chce říci to, že když si něco ještě nedokážu představit, tak to hned neznamená, že to není v Boží moci a že to Bůh nemůže udělat. A ještě je Ježíš uzemní tím, když říká, že po vzkříšení už neplatí tady ty naše pořádky, které jsme si tady zavedli. A zároveň si rozhodně nemůžeme myslet, že se staneme andělskými bytostmi. To slůvko **JAKO andělé**, totiž pouze naznačuje, že to bude zkrátka jinak, než je to tady a teď. A poslední Ježíšova odpověď na adresu saduceů je, že se vlastně vůbec nehodlá bavit o mrtvých, ale živých. **Bůh je přece Bohem živých a ne mrtvých!**

Jestli tedy někdy přemýšlíme o smrti, vzkříšení a podobných věcech a máme nad tím otazníky, rozpaky, protože tomu prostě nerozumíme anebo snad ani nevěříme, vzpomeňme si na Ježíšovu odpověď. Dost dobře se totiž můžeme ve svém rozvažování mýlit, protože ani pořádně nemusíme rozumět Písmu a už vůbec neznáme, jak funguje Boží moc. Ale něco po smrti jistě je a bude a my se na to smíme připravit.

Ježíš totiž říká: „**Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.**“ Jan 11,25

Přeji požehnané Velikonoce – a nezapomeňte, Velikonoce nám připomínají vzkříšení!

Modlitba: Milostivý Bože, děkujeme za život a za naději vzkříšení. Blíží se Velikonoce a my si tento svátek chceme jako křesťané připomínat. Zároveň myslíme na to množství lidí, kteří v poslední době náhle umřeli, protože podlehli šířící se epidemii. Nestihli se rozloučit, neměli pohřeb. Dej prosíme naději všem, co se bojí a jsou nemocní a sílu těm, co o ně pečují. **Amen**